

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
TUOMIO (neljäs jaosto)
2 päivänä huhtikuuta 1998

Asia T-86/97

Réa Apostolidis
vastaan
Euroopan yhteisöjen tuomioistuin

Henkilöstö — Ylentämismenettelyn keskeyttäminen — Kurinpitomenettely

Täydellinen teksti ranskan kielellä II - 521

Aihe: Kanne, jossa vaaditaan kumoamaan yhteisöjen tuomioistuimen 11.7.1996 tekemä päätös, jolla ilmoituksella CJ 91/95 avoimeksi julistetusta kolmesta virasta yhden osalta keskeytettiin virantäyttömenettely; kanne koskee päätöstä sellaisena kuin se on vahvistettuna 10.12.1996 tehdyllä päätöksellä, jolla nimenomaisesti hylättiin kantajan ensin mainitusta päätöksestä tekemä valitus; lisäksi kanteessa vaaditaan, että määrätään hävitettäväksi rinnakkainen asiakirjakansio, jota väitetään pidettävän, sekä että veloitetaan maksamaan 1 000 000 Belgian frangia korvauksena henkisestä kärsimyksestä.

Lopputulos: Hylkääminen.

Tuomion lyhennelmä

Kantaja oli palkkaluokan A 6 virkamies yhteisöjen tuomioistuimessa, ja hänet oli määrätty työskentelemään tutkimus- ja dokumentointiosaston yksikköön A.

Vuodesta 1992 alkaen eräät yhteisöjen tuomioistuimen virkamiehet joutuivat kärsimään herjauskirjeistä, häiriösoitoista sekä tavaroidensa turmelemisesta; kaikkeen tähän syyllistettiin nimettömästi. Yhteisöjen tuomioistuimen kirjaajan 11.10.1995 tekemästä pyynnöstä apulaiskirjaaja suoritti näiden tapausten tutkinnan. Tutkinnan yhteydessä kuultiin näistä toimista kärsineitä henkilöitä, joiden kertomusten perusteella epäilyt kohdistuivat kantajaan.

Yhteisöjen tuomioistuin julkaisi 14.2.1996 avointa virkaa koskeneen ilmoituksen CJ 91/95, jossa haettaviksi julistettiin kolme johtavan hallintovirkamiehen virkaa (ura A 5/A 4), jotka oli sijoitettu tutkimus- ja dokumentointiosastoon. Kantaja, jolla oli mahdollisuus tulla ylennetyksi, haki yhtä näistä viroista. Kirjasto-, tutkimus- ja dokumentointiosaston johtaja ehdotti, että kantaja, R ja S ylennettäisiin näihin virkoihin.

Yhteisöjen tuomioistuimen kirjaaja antoi nimittävän viranomaisen ominaisuudessa 28.6.1996 tekemällään päätöksellä hyväksyntänsä R:n ja S:n ylentämiselle, mutta keskeytti kolmannen viran osalta nimitysmenettelyn, koska lisätutkinta niistä seikoista, joista kantajaa epäiltiin, ei ollut vielä tehty. Kirjaaja ilmoitti 3.7.1996 suullisesti kantajalle syyt menettelyn keskeytymiseen.

Kirjaaja ilmoitti 11.7.1996 päivätyllä muistiolla (jäljempänä 11.7.1996 tehty päätös) kantajalle seuraavaa: "Olen hyväksynyt S:n ja R:n nimittämisen kahteen niistä kolmesta virasta, jotka olivat haettavina. Sitä vastoin nimitysmenettely kolmanteen johtavan hallintovirkamiehen virkaan on keskeytetty niistä syistä, jotka ilmoitin Teille 3.7.1996 käydyssä keskustelussamme."

Kantaja teki 12.9.1996 Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan perusteella valituksen, jossa hän vaati 11.7.1996 tehdyn päätöksen kumoamista. Lisäksi kantaja vaati, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valvonnassa hävitetään kokonaisuudessaan rinnakkainen henkilöstökansio, jollaista hän väitti yhteisöjen tuomioistuimen pitävän hänestä; lisäksi kantaja vaati, että hänelle maksetaan 1 000 000 Belgian frangia korvauksena siitä henkisestä kärsimyksestä, joka hänelle on aiheutunut 11.7.1996 tehdystä päätöksestä.

Apulaiskirjaaja toimitti 25.10.1996 kirjaajalle selvityksensä suoritetusta tutkinnasta; selvityksessään hän katsoi, että "kaikki viittaa siihen, että [kantaja] on vastuussa kaikesta siitä, mistä työtoverimme ovat valittaneet". Samana päivänä hän osoitti kantajalle muistion, jossa hän selvitti tämän tutkinnan tulokset ja jonka liitteiksi hän oli oheistanut jäljennökset tärkeimmistä tutkinnassa kertyneistä asiakirjoista. Kantaja lähetti 10.12.1996 päivätyyn muistion yhteydessä kaikki nämä asiakirjat valituksia käsittelevälle komitealle ilmoittaen, että kysymys on asiakirjoista, joita hän valituksessaan oli tarkoittanut "rinnakkaisella kansiollla".

Valituksia käsittelevä komitea hylkäsi 10.12.1996 tekemällään päätöksellä kantajan valituksen perustellen tätä yhtäältä sillä, että koska nimittävällä viranomaisella ei ole velvollisuutta ryhtyä jatkotoimiin jokaista avointa virkaa koskevan ilmoituksen perusteella, nimittävällä viranomaisella on vielä suuremmalla syyllä oikeus keskeyttää nimitysmenettely, jos asianomaisen henkilön toiminnasta on vireillä tutkinta, sekä toisaalta sillä, että valituksessa tarkoitettu kansio koskee nimettömästi tehtyjä seikkoja koskevaa tutkintaa ja että se ei ole henkilöstösääntöjen 26 artiklassa tarkoitettu kansio.

Kirjaaja pyysi 7.3.1997 yhteisöjen tuomioistuimen hallinnolliselta komitealta, että tämä nimittävän viranomaisen ominaisuudessaan aloittaisi kantajaa vastaan kurinpitomenettelyn. Kanteen nostamisen jälkeen yhteisöjen tuomioistuimen hallinnollinen komitea päätti nimittävän viranomaisuuden ominaisuudessaan määrätä kantajalle kurinpitoseuraamuksena henkilöstösääntöjen 86 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädetyn kirjallisen huomautuksen. Kantaja teki 22.10.1997 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan perusteella valituksen tästä päätöksestä.

Tutkittavaksi ottaminen

Virkamiehen nostama kumoamiskanne vahvistavasta päätöksestä jätetään tutkimatta vain, jos vahvistettu päätös on tullut lopulliseksi asianomaisen henkilön kannalta, koska siitä ei ole nostettu riita-asian kannetta asetetuissa määräajoissa. Jos vahvistettu päätös ei ole käynyt lopulliseksi, asianomaisella henkilöllä on oikeus riitauttaa joko vahvistettu päätös tai vahvistava päätös taikka nämä molemmat päätökset (21 kohta).

Viittaukset: asia C-480/93 P, Zunis Holding ym. v. komissio, 11.1.1996 (Kok. 1996, s. I-1, 14 kohta) ja asia T-64/92, Chavane de Dalmassy ym. v. komissio, 27.10.1994 (Kok. H. 1994, s. II-723, 25 kohta).

Esillä olevassa asiassa kantaja teki 12.9.1996 valituksen 11.7.1996 tehdystä päätöksestä. Koska 12.9.1996 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa säädetty kolmen kuukauden määräaika valituksen tekemiselle 28.6.1996 tehdystä päätöksestä ei ollut vielä päättynyt, kantajalla oli oikeus valittaa 11.7.1996 tehdystä vahvistavasta päätöksestä tai 28.6.1996 tehdystä päätöksestä. Koska kanne ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on lisäksi nostettu henkilöstösääntöjen 91 artiklan 3 kohdan mukaisesti kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun kantajalle ilmoitettiin hänen valituksensa nimenomaisesti hylkäämisestä, kumoamista koskeva vaatimus otetaan tutkittavaksi (22 kohta).

Vastaaajan väite kanteen ennenaikaisuudesta on niin ikään hylättävä (23 ja 24 kohta).

Kumoamista koskevan vaatimuksen aineelliset perusteet

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee henkilöstösääntöjen 26 artiklan rikkomista

Henkilökansiota koskevan henkilöstösääntöjen 26 artiklan tavoitteena on estää se, että asianomaisen virkamiehen hallinnollista asemaa ja uraa koskevat nimittävän viranomaisen päätökset perustuisivat sellaisiin virkamiehen käytöstä koskeviin tietoihin, joista ei ole mainintaa virkamiestä koskevassa henkilökansiossa ja joita ei ole annettu kyseiselle virkamiehelle tiedoksi (33 kohta).

Viittaukset: asia C-294/95 P, Ojha v. komissio, 12.11.1996 (Kok. 1996, s. I-5863, 57 kohta).

Henkilöstösääntöjen 26 artiklassa ei kuitenkaan millään tavoin kielletä toimielintä aloittamasta tutkintaa ja kokoamasta siltä osin erillistä kansiota. Ainoat tutkintaan liittyvät asiakirjat, jotka koskevat tietyn virkamiehen hallinnollista asemaa ja jotka sen vuoksi on liitettävä virkamiehen henkilökansioon, ovat ne mahdolliset seuraamusta koskevat päätökset, jotka on tehty tutkintaa koskevan kansion perusteella (36 kohta).

Toinen kanneperuste, joka koskee ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn eurooppalaisen yleissopimuksen (jäljempänä ihmisoikeussopimus) 6 ja 10 artiklan rikkomista

Kurinpitomenettelyssä ei ole oikeutta vedota ihmisoikeussopimuksen 6 artiklaan. Tämä pätee sitäkin suuremmalla syyllä, jos tehtyä päätöstä ei voida edes, kuten tässä

asiassa, pitää seuraamuksena. Kantajan väite ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan rikkomisesta on siten hylättävä (45 kohta).

Viittaukset: asia T-26/89, de Compte v. parlamentti, 17.10.1991 (Kok. 1991, s. II-781, 94 kohta) ja asia T-273/94, N v. komissio, 15.5.1997 (Kok. H. 1997, s. II-289, 95 kohta).

On myös hylättävä väite, että ihmisoikeussopimuksen 10 artiklaa olisi rikottu siksi, kantajalla ei ollut oikeutta tutustua rinnakkaiseen kansioon; vastaajalla oli näet velvollisuus antaa kantajalle tieto kaikista kansion sisältyvistä seikoista vain siinä tapauksessa, että kysymys on kurinpitomenettelystä; tätä velvollisuutta ei sen sijaan ollut tehtäessä riidanalaista päätöstä, jossa ei sitä paitsi määrätä seuraamuksesta (46 kohta).

Vielä on todettava, että kysymys ei voi olla syyttömyysolettaman loukkaamisesta, koska riidanalaisella päätöksellä ainoastaan lykätään toistaiseksi mahdollista kantajan ylentämistä koskevaa päätöstä, jotta käy mahdolliseksi tutkia sitä, mikä on eräiden virkamiesten tekemien väitteiden todenperäisyys ja miten kantaja on sekaantunut kyseisiin asioihin (47 kohta).

Kolmas kanneperuste, joka koskee 11.7.1996 tehdyn päätöksen oikeudellisen perustan puuttumista ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista

Koska virkamiehen ylentämismenettely liittyy avoimeksi julistetun viran täyttämismenettelyyn ja koska nimittävällä viranomaisella ei ole velvollisuutta jatkaa tällaisen viran täyttömenettelyä, jos tällaisen päätöksen perusteeksi ilmenee objektiivisia syitä, nimittävän viranomaisen on katsottava olevan myös toimivaltainen keskeyttämään tällainen menettely, jos siihen on objektiivisia syitä.

Viittaukset: asia T-562/93, Obst v. komissio, 19.10.1995 (Kok. H. 1995, s. II-737, 35 kohta); asia T-41/95, Moat v. komissio, 21.6.1996 (Kok. H. 1996, s. II-939, 38 kohta) ja asia T-35/96, Rasmussen v. komissio, 18.3.1997 (Kok. H. 1997, s. II-187, 60 kohta).

Nimittävän viranomaisen päätös keskeyttää kolmannen viran täyttämismenettely perustui objektiiviseen syyhyn eli nimittävän viranomaisen aikomukseen tukia toimielimessä sattuneita tapauksia, joiden osalta epäilyt olivat kohdistuneet kantajaan (59 kohta).

Yhdenvertaisen kohtelun periaatetta on loukattu, kun kahta henkilöryhmää, joiden oikeudelliset ja tosiasialliset tilanteet eivät olennaisesti poikkea toisistaan, kohdellaan eri tavoin tai kun erilaisia tilanteita kohdellaan samalla tavalla (61 kohta).

Viittaukset: yhdistetyt asiat T-18/89 ja T-24/89, Tagaras v. yhteisöjen tuomioistuin, 7.2.1991 (Kok. 1991, s. II-53, 68 kohta) ja asia T-207/95, Ibarra Gill v. komissio, 5.2.1997 (Kok. H. 1997, s. II-31, 68 kohta).

Kantajan ja kahden muun, 28.6.18996 tehdyllä päätöksellä ylennetyn virkamiehen tilanteet eroavat objektiivisesti toisistaan, joten erilainen kohtelu on perusteltua. Näitä kahta muuta virkamiestä ei näet kantajan tavoin epäilty toimista, joiden vuoksi 11.10.1995 aloitettiin asian tutkinta (62 kohta).

Neljäs kanneperuste, jonka mukaan 10.12.1996 tehdyn valituksen hylkäyspäätöksen perustelut ovat ristiriitaiset

Päätöksessä, jolla valitus hylättiin, ei kantajan todeta syyllistyneen niihin asioihin, joita yhteisöjen tuomioistuimessa on nimettömästi tehty. Koska näistä tapauksista kärsineiden henkilöiden kertomukset näyttivät kohdistavan epäilyt kantajaan, nimittävä viranomainen päätti keskeyttää kyseisen virantäyttömenettelyn odottaessaan sen tutkinnan tuloksia, jossa selvitetään kantajan tosiasiallinen syyllisyys (67 kohta).

Näin ollen on hylättävä kantajan väite, jonka mukaan sen päätöksen, jolla valitus hylättiin, perustelut ovat ristiriitaiset, koska suoritettua tutkinnan perusteella päätöksessä katsotaan tapaukset nimetönluonteisiksi samalla kun niistä vastuullisena pidetään kantajaa, kun kysymys on perusteluista kolmannen viran täyttämismenettelyn keskeyttämiselle (68 kohta).

Viides kanneperuste, joka koskee 11.7.1996 tehdyn päätöksen puutteellista perustelemista

Päätöksen perusteluvollisuuden tavoitteena on antaa sille, jota asia koskee, riittävät tiedot siitä, onko päätös perusteltu vai ei, ja sen mahdollistaminen, että yhteisöjen tuomioistuimet voivat valvoa päätöksen lainmukaisuutta. Päätöksen perustelujen riittävyyden ratkaisemiseksi päätöstä on arvioitava siinä yhteydessä, jossa se on tehty (73 kohta).

Viittaukset: asia C-350/88, Delacre ym. v. komissio, 14.2.1990 (Kok. 1990, s. I-395, 16 kohta); asia T-26/90, Finsider v. komissio, 5.6.1992 (Kok. 1992, s. II-1789, 72 kohta); asia T-16/94, Benecos v. komissio, 17.5.1995 (Kok. H. 1995, s. II-335, 33 kohta); asia T-158/94, Brunagel v. parlamentti, 19.9.1996 (Kok. H. 1996, s. II-1131, 106 kohta) ja yhdistetyt asiat T-178/95 ja T-179/95, Picciolo ja Caló v. alueiden komitea, 18.3.1997 (Kok. H. 1997, s. II-155, 33 kohta).

Viittaus 3.7.1996 käytyyn keskusteluun, joka on 11.7.1996 tehdyssä päätöksessä, antaa kantajalle riittävät tiedot arvioida sitä, oliko nimittävän viranomaisen päätös keskeyttää kolmannen viran täyttömenettelyä perusteltu. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että perusteluja on vielä täydennetty nimenomaisessa päätöksessä, jolla valitus hylättiin (76 kohta).

Kuudes kanneperuste, joka koskee menettelysääntöjen ja harkintavallan väärinkäyttöä

Harkintavallan väärinkäyttöä, josta menettelysääntöjen väärinkäyttö on vain yksi muoto, on ainoastaan se, että objektiivisten, asiaankuuluvien ja yhtäpitävien seikkojen perusteella voidaan todeta, että tehdessään riidanalaisen toimenpiteen nimittävän viranomaisen tavoitteena oli jokin muu tavoite kuin se, johon vedottiin (84 kohta).

Viittaukset: asia T-192/94, Maurissen v. tilintarkastustuomioistuin, 26.9.1996 (Kok. H. 1996, s. II-1229, 75 kohta) ja em. asia Rasmussen v. komissio, 70 kohta.

Mikään asiakirjoissa ei osoita, että vastaaja olisi syyllistynyt harkintavallan väärinkäyttöön (85 kohta).

Seitsemäs kanneperuste, joka koskee ilmeistä arviointivirhettä

Tämä kanneperuste liittyy osana ensimmäiseen, kolmanteen ja kuudenteen kanneperusteeseen, joten se on samoista syistä hylättävä (90 kohta).

Vaatus rinnakkaisen kansion sisältävien asiakirjojen hävittämisestä

Yhteisöjen tuomioistuimilla ei ole toimivaltaa osoittaa hallinnolle määräyksiä henkilöstösääntöjen 91 artiklaan perustuvassa lainmukaisuuden valvonnassa. Näin ollen on jätettävä tutkimatta vaatimus, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määräisi hävitettäväksi asiakirjat, joiden väitetään muodostavan ”rinnakkaisen kansion” (92 ja 93 kohta).

Viittaukset: asia T-3/92, Latham v. komissio, 9.2.1994 (Kok. H. 1994, s. II-83, 27 kohta).

Vaatus henkisen kärsimyksen korvaamisesta

Tutkittaessa 11.7.1996 ja 10.12.1996 tehtyjen päätösten kumoamista koskevan vaatimuksen perusteita ei ole todettu mitään lainvastaista. Näin ollen korvausvaatimus on hylättävä (96 kohta).

Ratkaisu:

Kanne hylätään.